

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 14 marca 2013 r. w sprawie T-587/08, Fresh Del Monte Produce, Inc. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 27 maja 2013 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-294/13 P)

(2013/C 252/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Biolan, M. Kellerbauer, P.J.O. Van Nuffel, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Fresh Del Monte Produce, Inc., Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie pkt 1 sentencji wyroku Sądu wydanego w dniu 14 marca 2013 r. w sprawie T-587/08 Fresh Del Monte Produce Inc. przeciwko Komisji,
- ostateczne rozstrzygnięcie sprawy przez ustalenie kwoty grzywny, jaka ma zostać nałożona na Fresh Del Monte Produce Inc. na 9 800 000
- obciążenie Fresh Del Monte Produce Inc. kosztami postępowania odwoławczego oraz częścią kosztów postępowania przed Sądem, którą Trybunał uważa za stosowną.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi, że Sąd naruszył art. 23 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu⁽¹⁾, w związku z komunikatem Komisji dotyczącym nienakładania grzywien lub obniżenia ich kwoty w sprawach kartelowych⁽²⁾ oraz zasadę skutecznego stosowania art. 101 i 102 TFUE, uznając, że do celów obniżenia kwoty grzywny należy uwzględnić informacje przedstawione Komisji w odpowiedzi na żądanie udzielenia informacji, gdyż dobrowolna współpraca ułatwiła prowadzenie dochodzenia przez Komisję.

Tytułem ewentualnym Komisja podnosi, że Sąd naruszył art. 23 rozporządzenia nr 1/2003 i uchybił obowiązkowi uzasadnienia, obniżając kwotę nałożonej na Del Monte grzywny za współpracę spółki Weichert w postępowaniu administracyjnym, mimo że Del Monte i Weichert nie wchodziły już w skład tego samego przedsiębiorstwa w momencie podjęcia przez Weichert domniemanej współpracy.

⁽¹⁾ Dz.U. L, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 45, s. 3.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 20 marca 2013 r. w sprawie T-92/11 Jørgen Andersen przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 3 czerwca 2013 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-303/13 P)

(2013/C 252/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Armati, T. Maxian Rusche, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Jørgen Andersen, Królestwo Danii, Danske Statsbaner (DSB)

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie wyroku Sądu (piąta izba) z dnia 20 marca 2013 r., doręczonego Komisji w dniu 22 marca 2013 r. w sprawie T-92/11 Jørgen Andersen przeciwko Komisji Europejskiej;

oraz

- oddalenie skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2011/3/EU⁽¹⁾ z dnia 24 lutego 2010 r. w sprawie umów o świadczenie usług publicznych w zakresie transportu zawartych pomiędzy duńskim ministerstwem transportu a Danske Statsbaner (sprawa C-41/08 (ex NN 35/08)); oraz

- obciążenie skarżącej w pierwszej instancji kosztami postępowania;

ewentualnie,

- orzeczenie, że trzeci zarzut skargi w pierwszej instancji jest bezzasadny i przekazanie sprawy do Sądu w celu ponownego rozpoznania zarzutów pierwszego i drugiego skargi w pierwszej instancji;

- orzeczenie, że rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania w pierwszej instancji i w odwołaniu nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi jedną podstawę odwołania: naruszenie art. 108 ust. 2 i 3, art. 288 i art. 297 ust. 1 TFUE, ze względu na to, iż sąd stwierdził, że Komisja zastosowała rozporządzenie (WE) nr 1370/2007⁽²⁾ wstecz.

Komisja uważa, że ocena spornej pomocy na podstawie rozporządzenia nr (WE) nr 1370/2007 nie stanowiła zastosowania z mocą wsteczną tego rozporządzenia, lecz że jest zgodna z zasadą niezwłocznego stosowania, zgodnie z którą przepis prawa Unii stosuje się z chwilą jego wejścia w życie do przyszłych skutków sytuacji powstałych pod rządami dawnych przepisów.

Orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości rozróżnia w kwestii mocy wstecznej ostatecznie ukształtowaną sytuację prawną (do której nowa regulacja nie ma zastosowania) i tymczasowe sytuacje powstałe pod rządami dawnych przepisów, lecz które jeszcze trwają (do których nowa regulacja ma zastosowanie).

Komisja uważa, że Sąd naruszył prawo uznając, iż pomoc państwa udzielona przez państwo członkowskie z naruszeniem obowiązku powiadomienia i odłożenia w czasie wprowadzenia w życie stanowi sytuację prawną ukształtowaną ostatecznie, a nie sytuację tymczasową. Z norm i orzecznictwa w przedmiocie zwrotu nienależnie udzielonej pomocy wynika, że nie można uznać, iż beneficjent takiej pomocy ostatecznie ją nabył, do czasu zatwierdzenia jej przez Komisję i nabrania przez jej decyzję ostatecznego charakteru. Zważywszy na obowiązkowy charakter kontroli pomocy państwa ze strony Komisji zgodnie z art. 108 TFUE, otrzymujący pomoc przedsiębiorcy nie mogą co do zasady mieć uzasadnionych oczekiwań, że pomoc jest zgodna z prawem, chyba że została ona udzielona zgodnie z procedurą określoną w przytoczonym przepisie.

Wreszcie Komisja podnosi również, że zaskarżony wyrok stoi otwarcie i bezpośrednio w sprzeczności z wcześniejszymi orzeczeniami Trybunału Sprawiedliwości dotyczącymi tej samej kwestii.

⁽¹⁾ Dz.U. L 7, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70 (Dz.U. L 315, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Brussel (Belgia) w dniu 4 czerwca 2013 r. — LVP NV przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-306/13)

(2013/C 252/30)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank van eerste aanleg te Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: LVP NV

Strona pozwana: Królestwo Belgii.

Pytania prejudycjalne

Czy rozporządzenie Rady (WE) nr 1964/2005 z dnia 29 listopada 2005 r. w sprawie stawek celnych w odniesieniu do bananów (Dz.U. L 316, s. 1), stosowane przez Unię Europejską od dnia 1 stycznia 2006 r. do dnia 15 grudnia 2009 r., narusza art. I, art. XIII ust. 1, art. XIII ust. 2 lit. d); art. XXVIII lub którykolwiek inny mający zastosowanie artykuł Układu ogólnego w sprawie Taryf Celnych i Handlu z 1994 r. (GATT 1994), pojedynczo bądź w połączeniu z innymi, poprzez to, że wprowadziło ono dla bananów (kod CN: 0803 00 19) stawkę celną w wysokości 176 EUR za tonę, niezgodnie z koncesjami wynegocjowanymi przez WE dla bananów, zanim w kwestii tej osiągnięto nowe porozumienie w ramach WTO?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep (Niderlandy) w dniu 7 czerwca 2013 r. — O. Tümer przeciwko Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen

(Sprawa C-311/13)

(2013/C 252/31)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Centrale Raad van Beroep

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: O. Tümer

Druga strona postępowania: Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Uwv)

Pytanie prejudycjalne

Czy — biorąc pod uwagę również jej podstawę prawną zawartą w art. 137 ust. 2 TWE (obecnie art. 153 ust. 2 TFUE) — dyrektywę w sprawie niewypłacalności pracodawcy⁽¹⁾, w szczególności art. 2, 3, i 4 tej dyrektywy, należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak art. 3 ust. 3 i art. 61 (Werkloosheidswet), na podstawie którego cudzoziemca będącego obywatelem państwa trzeciego, który nie przebywa legalnie w Niderlandach w rozumieniu art. 8 lit. a)-e) i l) Vreemdelingenwet 2000, nie uważa się za pracownika, również w takim wypadku, jak ten dotyczący wnoszącego odwołanie, który wystąpił o przyznanie świadczenia z tytułu niewypłacalności pracodawcy, którego w świetle prawa cywilnego należy uznać go za pracownika i który spełnia pozostałe warunki przyznania tego świadczenia?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy (wersja skodyfikowana), Dz.U. L 283, s. 36